

ISTORIE DE FOLOS DIN SCRIERI VECHI AȘEZATĂ

Care arată aducerea aminte de minunea cea mare ce s-a făcut când perșii și barbarii au înconjurat cu oaste Constantinopolul; după judecata lui Dumnezeu, aceștia au pierit și cetatea au lăsat-o nestricată, prin rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, și de atunci se cântă această cântare de mulțumire, care se numește Acatist.

MINUNEA ÎNTÂIA ASUPRA SCIȚILOR ȘI PERȘILOR

Pe vremea lui Iraclie, împăratul grecilor, Hosroe, care avea atunci stăpânia perșilor a trimis pe Sarvar, voievodul său, cu mulțime de oști în toată latura răsăritului, care era sub stăpânirea grecească, ca să străbată prin ea ca un fulger oarecare cu foc arzând, topind și pierzând. Deci acesta, cu multă îndrăzneală fără temere, a umblat prin părțile răsăritului, stricând și pierzând pe grecii care se aflau în ele, nefiind nimeni ca să-l oprească sau să stea împotriva puterii lui celei multe; și încă fiind atunci puterea grecească foarte slabă, pentru cruzimea cea grea și în chip de fiară a lui Foca, zis tiranul, care tirănește, iar nu ca un împărat, ținuse de curând stăpânia grecească. Însă ajungând Sarvar și până la Calcedon, a pus oaste împrejurul lui și tot ce trebuia spre stricarea acelei cetăți mari împărătești a pregătit; că aceea gândea și de aceea se sfătuia și pentru aceea în tot chipul se nevoia. Niște lucruri ca acelea văzând împăratul Iraclie, care după tiranul Foca de curând stătuse împărat și fiind în mare durere și scârbă, lăsându-și împărăția a mers pe Pontul Euxinului (Marea Neagră). Și încă mai strângând oaste, fără de veste, când nimeni nu știa, a mers în ținuturile Perșilor. De a cărei mergere împărătească auzind Hagan al sciților, îndată a sărit la război și a umplut marea de corăbii și pământul l-a umplut de

oameni călări și pedestri. Iar pe acei oameni, care rămăseseră în Constantinopol, Serghie, care a fost patriarh atunci, i-a mângâiat și i-a învățat zicând : Îndrăzniți, fiilor, și să punem nădejdea mântuirii noastre întru Dumnezeu și la Dânsul să ridicăm mâinile și ochii noștri din tot sufletul și ne va izbăvi pe noi de relele ce ne-au înconjurat și toate sfaturile barbarilor, care sunt asupra noastră, le va risipi. Cu niște cuvinte ca acestea întărind patriarhul pe oamenii cei ce s-au aflat în cetate, au răbdat fiind întăriți cu credință întru preacurata Născătoare de Dumnezeu și întru Hristos, Dumnezeul nostru, Care, pentru milostivire, a voit de a luat trup dintr-însa și așteptând ca să dobândească spre sine mila Lui, au răbdat nădăjduindu-se, căruia s-au și învrednicit peste puțin și nu i-au amăgit nădejdea lor. Pentru că un boier de sfat anume Vonos, care era pus de împărat spre paza cetății, cât era cu putință a se pricepe împotriva ostașilor acelora, nu s-a lenevit, toate lucrându-le și făcându-le. Că a zis că voiește Dumnezeu ca să nu ședem noi în deșert și fără de lucru, ci să și lucrăm câte ceva și să gândim și noi și să avem toată nădejdea izbăvirii noastre întru acela, că așa și Iosua, feciorul lui Navi, a poruncit de a făcut înșelăciuni și meșteșuguri asupra gliganilor. Și Ghedeon asupra madianitenilor a întrarmat ostașii săi cu apă și cu lumânări, Asa și Vonos, sfetnicul cel mare, a întărit zidurile cetății și a gătit toate cele ce trebuia la război. Iar Serghie, patriarhul luând sfintele icoane ale Maicii lui Dumnezeu și mai vârtos acelea în care era Mântuitorul prunc mic zugrăvit ținându-se pe mâinile Maicii Sale, a înconjurat pe deasupra zidurile cetății, acelora adică întărire dându-le. Iar barbarilor celor potrivnici groază, fugă și pieire; pe care neprietenii ce năvăliseră asupra cetățenilor, mai pe urmă i-au dat pierderii. Iar de vreme ce perșii care tăbărâseră asupra Calcedonului începuseră a arde orașele cele de pe lângă Calcedon și altele toate a face, câte obișnuiesc prădătorii a face și orașele a strica, asemenea și sciții și barbarii ca si perșii făcând; pentru aceea patriarhul iarăși luând icoana cea nefăcută de mână a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și Dumnezeiescul veșmânt al preacuratei Născătoarei de Dumnezeu,

încă și lemnele cele de viață făcătoare și umblând împrejur pe zidurile cetății și cu lacrimi rugându-se zicea : Scoală-Te, Doamne, ajută nouă și să se risipească vrăjmașii Tăi și să se stingă ca fumul și să se topească ca ceara de fața focului. Și încă nu trecuseră trei zile după arderea aceea ce făcuse ei și iată, s-a apropiat de cetate toată oastea voievodului sciților. Și atâta era de mare tabăra potrivnicilor și rânduiește spre mulțime multă și întărită cu arme și cu paveze, cât cu adevărat zicând, putea să stea zece sciți împotriva unui grec. Însă Doamna, stăpâna cea preacurată, care se oștește pentru creștini, ajutătoarea cea grabnică a celor ce o cheamă pe dânsa, cu ostașii ce se întâmplaseră atunci în dumnezeiasca ei biserică, ce se cheamă Pighi, pe mulți din sciții ce se oșteau asupra-le, au ucis. Acest ajutor ce a făcut creștinilor stăpâna cea atotputernică, Maica lui Dumnezeu, nu numai căderea acelor ostași prin greci a adus, ci și întărirea voievodului sciților întru nepricepere o a mutat cu a sa voievozie și încă și-au cunoscut și pierderea sa cea de istov ce era să li se întâmple lor peste puțin mai pe urmă. Și dacă au văzut acei ostași acea cădere a lor atât de mare dinaintea orășenilor ce se făcuse atunci, au cunoscut că este semnul începăturii pierderii lor. Deci, din aceasta socotind grecii și umplându-se de mare îndrăzneală, au început a face gătire de război asupra lor în toate zilele, având pe Maica lui Dumnezeu, care le ajută lor și-i face pe dânșii mai tari decât aceia, care meșteșugurile și puterea sciților tulbură și știința lor de oaste. După acestea cu voia de obște a patriarhului și a mai-marelui cetății și a tuturor orășenilor au fost trimiși oarecare din cetate cu daruri ca să grăiască sciților și să-i îndemne pe ei spre pace. Iar Hagan acela, având nărav de fiară, iar nu de om, și mai vârtos fiind cu nărav iubitor de argint, darurile a luat și negrijindu-se de acea cerere de pace, a trimis solii înapoi cu nicio ispravă, numai aceasta zicându-le lor : Nu vă amăgiți întru Dumnezeu în Care credeți, căci cu adevărat mâine voi lua cetatea voastră cu mâna mea ca pe o pasăre și vreau să o pustiesc, și pentru mila mea voi slobozi pe voi toți cu câte o dulamă și vă veți duce din cetate unde veți vrea; iar altă milă afară de aceasta spre voi nu voi

arăta. Și a grăit încă și mai înainte acest ticălos și alte cuvinte multe de hulă asupra lui Hristos, Dumnezeuul nostru și asupra celei ce L-a născut pe Dânsul. Deci, niște cuvinte ca acestea auzind de la cei trimiși, locuitorii cei din cetate, toți preoții, clericii, călugării și tot poporul suspinând din adâncul inimii și alergând la sfintele lui Dumnezeu biserici și ridicându-și mâinile la cer și cu multe lacrimi rugându-se, au zis : Apărătorul nostru, Doamne, Doamne, caută din sfânt locașul Tău și vezi pe acest spurcat barbar și pe cei ce sunt cu dânsul cum îndrăznesc a huli numele Tău cel mare și sfânt; surpă-l pe dânsul Păzitorul nostru, Doamne, ca sa nu zică : Unde este Dumnezeuul lor ? Că Tu ești Dumnezeuul nostru. Care celor mândri le stai împotrivă și cauți spre cei smeriți, că puterea Ta este neasemănată și stăpânia Ta nebiruită. Auzi cuvintele barbarului acestuia care a trimis hulindu-Te pe Tine, Cel ce stăpânești toate, izbăvește cetatea moștenirii Tale și poporul cel numit cu numele Tău. Și așa rugându-se și plângând poporul, iar Dumnezeu a oprit venirea perșilor la Hagan, care orânduise să fie, ucigând nu puțin dintru aceia, pe care trimitea unul la altul și câte două și câte trei zile pe margine a se bate și prin cetate a umbla și a da război n-au încetat, iar cele de treaba obștii precum se sfătuiseră, era gata despre amândoi și pe uscat meșteșugurile cele de stricarea zidului le apropia, mașinile de aruncat și altele spre sfărâmarea cetății; iar pe mare rânduia mulțime multă de corăbii persești, așa cât de odată și într-un ceas a lovit cu război asupra cetății și pe uscat și pe mare; iar când se făcea războiul acesta, atunci Hagan luând pe câți avea călărași mai aleși, a venit spre părțile gurii mării celei mari și s-a arătat oștilor persești; asemenea și voievodul perșilor s-a arătat lui, acela adică despre Asia, iar celălalt despre Europa ca niște fiare sălbatică au răcnit asupra cetății, socotind gata a o avea spre vânat loruși. Dar cine va spune minunile lui Dumnezeu, care s-au făcut atunci ? Sau milostivirea spre noi a Preacuratei Fecioare cine va putea să o povestească ? Pentru că Hagan umplând de corăbii sânul mării ce se cheamă Cheratos și cu ostașii ce erau în ele, încă și cu cei ce se băleau pe uscat, se sileau să răstoarne zidurile cetății și cei

ce băteau spre mare despre sânul Cheratului socoteau că în curând vor lua cetatea. Iar Domnul și Dumnezeuul nostru cel hulit de dânșii, Care pretutindenea este ca un Dumnezeu, pentru rugăciunile Fecioarei de Dumnezeu Născătoarei, care L-a născut pe Dânsul, nădejtile lor netrebnice și deșarte le-a arătat; pentru că atâta mulțime de cei potrivnici sub fiecare latură de zid ostașii grecilor au ucis, cât n-au putut cei vii să ardă pe cei morți și aceasta s-a făcut celor ce se băteau pe uscat și se sileau pe pământ să răstoarne zidurile, iar corăbiile împreună și cu ostașii ce erau în ele le-a înecat fără de veste Stăpâna de Dumnezeu Născătoarea în preajma dumnezeieștii biserici din Vlaherne, ridicând asupra lor înfricoșător și silnic vifor; pentru că fiind aproape de dumnezeiasca biserică ei, foarte întărâtându-se marea și înălțându-se după voia lui Dumnezeu, pe toți degrab i-a cufundat și i-a înecat împreună cu corăbiile. Și putea să se vadă acolo minune mare și nespusă; că marea și-a înălțat valurile întocmai ca munții și în chipul unei fiare sălbatice s-a sălbăticit și tulburându-se asupra vrăjmașilor Maicii lui Dumnezeu, cumplit sărea asupra lor și fără de milă i-a sorbit, așa precum oarecând a făcut egiptenilor, care goneau pe Israelul cel de demult, care a trecut pedestru prin ea cu minunată vedere. Așa dând război înainte pentru a sa cetate, Născătoarea de Dumnezeu și Apărătoarea a făcut biruință fără de sânge cu această vitejie, degrab înecând pe aceia, care aduseseră acel război asupra moștenirii ei și ridicaseră armă asupra lor; și dând acele arme de război pe repejunile mării; iar pe aceia care își puseseră nădejdea mântuirii spre dânsa, păzindu-i ca pe o moștenire a sa fără de nicio primejdie de asuprelile ce le veniseră asupra. Că atunci și însuși mai-marele lor Hagan văzând cu ochii pieirea ostașilor săi acolo, care, unde într-un loc înalt stând cu călărașii săi cei aleși, s-au bătut cu mâinile peste obraz și peste piept. Iar cei ce erau în cetate și dădeau război împotriva neprietenilor, dacă au văzut pierderea vrăjmașilor ce se făcuse în mare, îndată întărindu-se cu puterea lui Dumnezeu și întrarmându-se cu tăria Fecioarei de Dumnezeu Născătoarei, au deschis porțile cetății și strigând și chiuind au alergat asupra vrăjmașilor. Deci, câtă

bucurie și tărie au avut ostașii cetății, atâta frică de mare au avut și barbarii. Și putea să vadă atunci cineva preaslăvita vitejie a Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, că și pruncii cei mici și femeile s-au pornit asupra barbarilor și au intrat în mijlocul oștilor vrăjmașilor săi și atâta ucidere au făcut barbarilor, cât nu este cu puțință nici cu cuvântul a socoti. Acolo cu adevărat s-a plinit ceea ce s-a zis : «Unul gonea o mie, iar doi zece mii». O putere și tărie ca aceasta a dăruit Preacurata Fecioară și Stăpâna de Dumnezeu Născătoarea celor neputincioși și slabi. Iar dacă a apus soarele și a venit noaptea, atunci uneltele cele de război, pe care le aduseseră barbarii pe roate pentru luarea cetății, toate le-au băgat în foc, poruncind țăranilor să ardă acele măiestrii și meșteșuguri ale lor, de vreme ce făcuse cu dâșii milă Născătoarea de Dumnezeu. Iar patriarhul și toți cetățenii, ridicând mâinile la cer, cu lacrimi mulțumire au adus și au zis : Dreapta Ta, Doamne, s-a preaslăvit întru tărie, mâna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pe vrăjmași și întru mulțimea slavei Tale ai sfârâmat pe cei protivnici. Și așa nebunul Hagan, care venise cu mulțime multă de ostași, s-a întors înapoi cu rușine. Asemenea și voievodul, care adusesese acele oști persești punându-și mâna la gură și acoperindu-și fața, căci dintru atâtea mii cu puțin număr rămăsese, și el cu rușine sa întors la țara sa. Așa slujitoarea dumnezeieștii rânduiei și a bunătății lui Dumnezeu, Preacurata și cea cu totul fără prihană Născătoarea de Dumnezeu, ajutătoarea cea tare a creștinilor, și-a arătat puterea sa pentru apărarea noastră; și atât de mare și slăvită izbăvire ne-a dăruit nouă, căreia, spre aducere aminte de acea facere de bine atât de mare, îi facem această adunare de acum rugăciune cu tot poporul și praznic cu priveghere, aducându-i cântări cu bună mulțumire, ca praznic, Acatist l-a numit Biserica a toată lumea și l-a așezat să-l prăznuim Maicii lui Dumnezeu pe vremea aceasta, când și biruința s-a făcut prin Maica lui Dumnezeu. Și Acatist l-a numit, adică neședere; pentru că așa au făcut atunci clericii Bisericii și tot poporul cetății.

MINUNEA A DOUA ASUPRA SARACINILOR

După ce au trecut treizeci și șase de ani de la bătălia cea dintâi ce s-a făcut asupra lui Hagan și a sciților și a perșilor pe vremea împărăției lui Constantin Bărbosul, iarăși a venit Roistolom cel mare al saracinilor cu mulțime de corăbii asupra aceleiași cetăți împărătești și îndată a stat lângă țărmul dinspre Evdom de la care în toate zilele se făcea război pe mare asupra cetății de primăvara până toamna și se ducea de ierna la Cizic; și iarăși venea primăvara la Constantinopol și iarăși făcea război pe mare și șapte ani tare s-a bătut și multe corăbii de ale sale a pierdut și mulți ostași întrarmați și toată gătirea cea de oaste, care adusesse cu sine. Și s-a întors înapoi la țara sa și aicea cu mare lipsă și fiind ei în părțile Salei și bătând vânt iute și mare împotriva lor, după dreapta mânie a lui Dumnezeu a pierit și cu ajutorul Maicii lui Dumnezeu toți s-au înecat în mare. Asemenea și în alte vremi de multe ori pornindu-se acei ticăloși asupra acelei cetăți de Dumnezeu păzite, plinindu-se și pornirile sale cele nebunești, deșerți și plini de rușine s-au întors.

MINUNEA A TREIA ASUPRA AGARENILOR

Însă pentru că iarăși puterea lor pretutindenea se înălțase întru mărime de la răsărit și de la apus crescând și întru mulțime ieșind, întâi a venit asupra împărăției perșilor și de acolo în Egipt și în Libia, făgăduindu-se creștinilor că nu-i vor sili pe dânșii să se lepede de credința cea dreptcredincioasă și fără prihană, care este în Hristos Dumnezeuul nostru, care făgăduință nu au păzit-o, ci, încă pe mulți i-au făcut Mucenici, pentru că nu vreau să calce cinstita cruce, că silea pe creștini să facă aceasta. Și iarăși zic, că au cuprins tot pământul prădându-l și înconjurând India, Etiopia, Ispania, poporul mamvrușilor și Libia, mai pe urmă de toate au tâlhărit și asupra acelei cetăți împărătești, vrând să o ia. Când împăratul Leon Isaurul luase de curând împărăția, care se făgăduise că le va da lor dajdie.

Iar ei îi sileau pe dâșii ca să pună și străjile sale la cetate, că se nădăjduia spre mulțimea oștilor și a acelora câți erau de ai lor și câți fuseseră aduși cu plată, de făcuse mulțime multă de oști și a celor din corăbii; că a fost numărul corăbiilor o mie și opt sute, precum scriu istoricii cei mai nevoitori. Și și-au pus oștile sale înaintea cetății, acei rătăciți luptători împotriva lui Dumnezeu. Dar încă nicio apropiere de zidurile cetății n-au făcut; că se zăboveau cu facerea de case, socotind că vor locui în ele ca acasă, așa puseseră ei în mintea și în gândul lor; dar Domnul a făcut deșarte sfaturile lor, că iubitorul de Hristos popor, care era în cetate, făcea slujbe neîncetat, precum aveau ei obicei a face pentru pacea și bun așezământul creștinilor. Și atunci luând ei preacinstit lemnul Crucii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și sfintele icoane ale Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, au umblat împrejur pe zidurile cetății; și ridicându-și mâinile la Dumnezeu, au zis : «Scoală-Te, Doamne, ajută nouă și nu lepăda pe poporul Tău, până în sfârșit, că iată, vrăjmașii Tăi s-au întărit și cei ce Te urăsc pe Tine au ridicat capul; nu da moștenirea Ta spre ocară, ca să stăpânească păgânii peste noi, ca să nu zică vreodată : Unde este Dumnezeul lor ? Ci ca să cunoască, că numele Ți este Domnul Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Iar un călăraș oarecare saracin Sofie, din cei protivnici, cuvinte de hulă zicând asupra cetății, chemând-o cetatea lui Constantin și Biserica cu nume prost numind-o căzând de pe cal într-o groapă, a murit. Încă și un hoge de ai lor suindu-se într-un copac înalt, ca să vestească rugăciunea lor, asemenea și acela căzând jos cu ticăloșie și-a lepădat din sine sufletul său cel fără de Dumnezeu. După aceea s-au sfătuit să ridice război și asupra bulgarilor, că doi voievozi erau și unul a rămas să strice împărăteasca cetate, iar altul s-a dus asupra bulgarilor să se bată cu dâșii cu care lovindu-se, a rămas biruit de dâșii și a căzut din oastea lui mai mult decât douăzeci de mii; iar cei ce au rămas s-au întors cu rușine la ai săi. Însă după întoarcerea de la bulgari se silea să treacă cu corăbiile cele adusesse spre partea dinspre Vlaherne; dar s-au oprit de un lanț de fier ce era întins de la Constantinopol până

la Galata, neputând să facă ceea ce se sfătuiseră. Și așa au mers cu corăbiile la locul ce se cheamă Sostene și la alte limanuri mai mici și acolo foarte mulți dintr-înșii au crăpat de iuțimea frigului și multe corăbii de vânturi groaznice s-au sfărâmat și altă mulțime de corăbii mari, grecii le-au ars. Iar orașul a fost într-o mare strâmtorare pentru lipsa de cele de trebuință oamenilor. Și protivnicii toate cele ce li se întâmplaseră lor fără nicio fereală mâncau și într-o amară nevoie au căzut de foame cât și trupuri omenești și de dobitoace moarte au mâncat și pentru o nevoie mare ca aceea, mulți din cei vestiți dintr-înșii și viteji fugind în cetate, s-au închinat. Și în ce chip pe egiptenii care goneau pe Israel de demult i-a cufundat într-o adânc ca o piatră și a adus peste dânșii apa mării, așa și asupra saracinilor a adus Domnul, fugind ei de la Constantinopol. Că întărindu-se marea cu vânt întunecat și valuri groaznice și arzătoare, a pierdut acele mii de corăbii. Pentru că pe Marea Egee mergând corăbii multe, a căzut fără de veste piatră din cer; că precum fierul când se apropie de foc i se încălzește răceala, așa și piatra aceea căzând în apa mării a făcut-o de s-a înfierbântat și pentru fierberea aceea s-a topit smoala corăbiilor celor protivnici și toți s-au cufundat într-o adânc, numai trei corăbii rămânând pentru înștiințare. Și putea să vadă cineva grămezile morților care zăceau lepădați afară pe la toate ostroavele, țărmurile, limanurile și sâmurile mării. Deci niște isprăvi ca acestea să se spună și altor popoare, precum zice psalmistul și toată gura creștinească să cânte cuvânt sfânt : «Tu, Doamne, ai sfărâmat capetele balaurilor în apă și spre aceasta să se adauge cu mare glas și cântarea israelitenilor cea de la ieșire : Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit. Până la acest cuvânt viind și privind la înălțimea minunilor celor preaslăvite ale lui Dumnezeu și Stăpânului și ale singurei Preacuratei, de Dumnezeu Născătoarei, rămân fără glas de spaimă și nu pot să afla cuvinte asemenea lucrurilor ce s-au făcut. Că ce limbă împodobită vorbitoare va putea lăuda după vrednicie pe Fecioara de Dumnezeu Născătoare ? Sau în ce chip va slăvi cum se cuvine preaslăvit darul ei sau va putea preaslăvi izvorul milostivirii ei, sau va aduce ei mulțumită ? Că se

cade nouă cu faptele să aducem mulțumită Maicii lui Dumnezeu; că de acestea se veselește și ea singură și Fiul ei, mai mult decât de fluier și de organe și de cântările cele muzicești, care sunt precum zicem, dragostea cea nefățarnică, care este capul Legii și al profețiilor, iubirea de frați cea neschimbată, milostenia cea fără de întoarcere, fecioria cea dumnezeiască, căsătoria cea după lege, curăția cea fără de prihană, dreptatea cea stătătoare, vitejia cea după lege asupra poftelor, gândul cel tocmit după voia lui Dumnezeu, milostivirea cea fără strâmbătate, înfrânarea fără trufie, smerenia cea cu bună umilință, încă și viața cea fără prihană, năravul cel drept, obiceiul cel smerit, mintea cea cu bună pricepere, gura ce grăiește cele bune, limba care laudă pe Dumnezeu, ochiul cel ce nu se uită la destin, mâinile cele nejeuitoare, picioarele cele negrabnice spre rău, mânia nu cea dobitocească și care trage gândurile prin repejunile nebuniei și altele, cu care omul cel făcut după chipul lui Dumnezeu și este împreunat cu Dumnezeu, se împodobește ca și cu o podoabă de mult preț și frumoasă. Cu acest fel de fapte bune se cade nouă să mulțumim Născătoarei de Dumnezeu, pentru că așa au zis cei înțelepți, că mulțumirea din fapte, iar nu din cuvinte se face. Însă de vreme ce neputința firii noastre și zăticnirea gândului, ne face pe noi leneși spre osteneala faptelor bune și încet ne atingem de dânsa, cum am zice, cu vârful degetului, pentru aceasta spre dare de mulțumită cea datornică lipsă avem. Deci, măcar și cuvinte de cântări să aducem și înălțând glasurile noastre și mintea ridicându-ne, așa să zicem cu strigare : Tu dară, o, stăpână, de Dumnezeu Născătoare, ca ceea ce ai din fire iubire de oameni, n-ai părăsit apărând, neamul nostru cel creștinesc, ca o Maică iubitoare de fii împreună și milostivă și încă pururea ne dăruiești nouă facerile de bine, mântuindu-ne, acoperindu-ne, păzindu-ne, din nevoi slobozindu-ne și din primejdii izbăvindu-ne. Deci, noi pentru aceasta mulțumim ție și mărturisim darul, nu tăinuim facerile de bine, lăudăm cu mare glas minunile tale, ajutorul tău preaslăvim, purtarea de grijă pentru noi o slăvim, folosința ta o slăvim, pe tine, Ajutătoare de bine, făcătoare te avem, milostivirea ta o vestim și

pomenind darurile tale cele mari ce ai făcut nouă până acum și din câte primejdii ne-am izbăvit prin tine, aceste cântări de mulțumită ca o datorie aducem ție, nu doară că suntem vrednici facerii tale de bine. Însă iubește-le și le primește ca de la niște prunci ce nu pot grăi. Că pentru aceste necazuri de acum, care ne scârbesc pe noi cerem ajutorul tău cel grabnic și avem nevoie de ocrotirea ta; strică smintelile cele ce sunt între noi; risipește norul și întunericul, care ne înconjoară pe noi, cu care ca într-un război de noapte suntem răniți și mai ales zicând : ca și cum am fi fără de minte, ne mâncăm trupurile noastre, necunoscând rudeniile, nici gândind de cei de un neam cu noi. Și unele ca acestea îndrăznim a face, noi care ne-am învrednicit a avea un Duh, pe Hristos unul, o credință, un botez, o Biserică și aceleași taine. Ci ca să nu tindem cuvântul mult, pentru aceasta ne rugăm milostivirii tale, Preasfântă Stăpână, ca să luăm poporul tău și moștenirea ta îndurările tale. Și fii rugătoare către Dumnezeu nostru, Cel ce S-a născut din tine, ca să ne ajute nouă să nu pierim de tot și să ne scoată pe noi din ispitele cele ce nu se pot vindeca. Vezi, stăpână, cu cîte lacrimi ne udăm; deci, te milostivește și nu ne lepăda pe noi până în sfârșit. Pentru ce, împărăteasă, întorci fața ta de la noi și uiți neputința noastră și întristarea ? Risipește frica și spaima care vine asupra noastră; alină mânia lui Dumnezeu care s-a pornit asupra noastră și pierderea noastră o potolește și împerecherile care sunt între noi și zarvele le împacă și dă liniște și pace robilor tăi. Că spre multe facerile tale de bine și acestea adăugând, vestim totdeauna minunile tale. Și până aici înotând, slobozind vetrele cuvântului, să stăm în limanul cel tare al tăcerii. Și când ne adunăm, iarăși să facem pomenire de acestea, ca să nu ne arătăm necunoscători de facerea de bine a Stăpânei; nici să facem bunătați prin fapte numai și leneși fiind prin cuvinte să aducem mulțumită, că dobânda iarăși la noi se va întoarce. Că de vom fi mulțumitori pentru cele ce a făcut spre noi, mare nădejde vom găti nouă spre cele ce vor să fie și vom dobândi bunătațile cele ce nu se pot spune, prin darul și prin iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine slava și

puterea, cinstea și închinăciunea, acum și pururea și în vecii vecilor.
Amin.